

نویسنده: جوزی نینو «Jose Nino»

منبع و تاریخ نشر: انتی وار «2020-08-07».

برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل».

-----[84]-----

مبہوت شدن ایالات متحده توسط همه گیر : زمان آن است کہ افغانستان را ترک کنیم

With the US Rocked by a Pandemic, It's Time to Leave Afghanistan

مسایل داخلی عمدتاً پهنای باند (طیف وسیع باند) سیاسی؛ مردم را در دوره زمانی مداری «دونالد ترامپ» اشغال ویا گروگان گرفته است؛ در زمان اقتدار «جورج دبلیو بوش» و «بارک اوباما»؛ سیاست خارجی یکی از مهمترین موضوعات اجندا بود. واما از زمان انتخاب شدن «دونالد ترامپ» در سال (2016)؛ سیاست خارجی ایالات متحده تقریباً یک اتفاق پس از آن شد؛ اما هنوز هم یک مسله مهم باقی مانده است و چیزی برای مسخره کردن نیست.

بعنوان مثال: ارتش ایالات متحده از زمان حمله و تجاوز بالای افغانستان در ماه اکتوبر سال (2001) در پاسخ و تلافی به حملات تروریستی یازدهم سپتامبر تا هنوز در افغانستان حضور نظامی داشته است. ایالات متحده با موفقیت توانست طالبان یعنی این گروه بنیادگرایانه را که بیشتر قلمرو افغانستان را در تحت تصرف خود داشتند در آن زمان سرنگون کند و بعداً به سرعت به تاریخ دوهم ماه می سال (2011) اسامه بن لادن مغز متفکر حملات یازده سپتامبر را نیروهای دریایی ایالات متحده در یک عملیات غافلگیرانه که در یک مجتمع خصوصی واقع در پاکستان میزیست از پادراوردند؛ پس از مرگ اسامه بن لادن تعداد فزاینده ای از سیاستگذاران شروع به طرح سوالات راجع به حضور دایمی آمریکا در افغانستان کردند. در زمان انتخاب «دونالد ترامپ» در سال «2016» بیشتری از مقامات منتخب از دو طرف راهرو این آزمایش «ملت سازی» راز پرسوال بردند؛ ظاهراً سیاست خارجی «امریکا نخست» توسط «دونالد ترامپ» چالشی جدی را برای نیولیبیرالها و نومحافظه کاران و ما جراجویان خارجی ایجاد کرده است. اکنون صدای طبل مبنی بر خروج نیروهای نظامی آمریکا از افغانستان طنین آمیز

بگوش میرسد؛ انتشار دسته‌ای از مقالات افغانستان یعنی مجموعه‌ای از اسناد نشان می‌دهد که چگونه مقامات ارشد نظامی ایالات متحده اعتقاد دارند که جنگ افغانستان نمیتواند پیروز شود. در سال (2019) مخالفان جنگ افغانستان درکنگره بیشترکنترل‌یاز ویا نضج گرفت و آنهم در تحت نام ماموریت نامشخص در افغانستان مقامات منتخب درکنگره از جمله نماینده کینتا کی؛ **توماس ماسی** (Thomas Massie) و وکیل یا نماینده از اریزونا شاغلی **اندی بیگیس** (Andi Biggs) ابراز تردیدهایی در مورد تمایل آمریکا برای حفظ حضور نظامی در افغانستان و همچنین در عراق در وسط روند پاندمی (همه‌گیری) توسط کوید نزده آغاز کردند. آنها اخیراً نامه‌ای را خطاب به رییس جمهور «دونالد ترامپ» نوشتند و در آن از رییس جمهور خواسته بودند تا در مورد اشغال این دو کشورها تجدید نظر کند. نامه به این شرح: شما در تمام دوره ریاست جمهوری خود تلاش خستگی‌ناپذیر کرده‌اید تا دوباره آمریکا را بزرگ‌سازید. ما اطمینان داریم که دوباره این شاهکار را بعد از این همه‌گیری تکرار خواهید کرد؛

ابتدا «ترامپ» برنامه‌هایی را برای خروج «4000» سرباز از افغانستان قبل از انتخابات سال «2020» اعلام کرد. که این طرح با استقبال معمولی از امثال لیز چنی، دختر معاون رئیس جمهور دیک چنی - که همیشه در مورد راه اندازی سفرهای خارجی احمق است - روبرو شد. دختر چینی با صمیمیت که اقدامات خود را پیروی ویا دنبال میکند و معتقد است چنین برداشتی باعث می‌شود تا سیل بی‌ثباتی در منطقه را باز کند و امنیت ملی آمریکا را در معرض خطر قرار دهد.

به همان اندازه که متعصبانان تغییر رژیم از حضور مداوم آمریکا در خارج از کشور طغیان می‌کنند، محدودیت‌های مشروعیتی نیز وجود دارد. ایالات متحده فقط می‌تواند بسیاری مسایل را در پیش بگیرد و با سیاست داخلی خود قطبی‌تر شود. به نوبه خود، سیاستگذاران باید انتخاب‌های سختی انجام دهند و موارد خاص سیاست را در اولویت قرار دهند. به عبارت ساده، ایالات متحده سرانجام مجبور است از افغانستان خارج شود. دولت آمریکا پیش از این نیز دو تریلیون دلار برای درگیری افغانستان هزینه کرده است. اما جنگها فقط هزینه‌های مالی را متحمل نمی‌شوند بلکه منجر به ازدست رفتن قابل توجهی نیز می‌شوند. به عنوان مثال، آمریکا بیش از (2300) سرباز در این درگیری از دست داد در حالی که (42000) غیرنظامی از بین رفتند. با نزدیک شدن به 20 سال جنگ در این منطقه، ایالات متحده باید اولویت‌های خود را دوباره ارزیابی کند. از طریق خروج آمریکا، ایالات متحده می‌تواند مجدداً منابع خود را به سمت مردم آمریکا مجدداً اختصاص دهد و به امور فشرده‌تر توجه کند. در همین حال، ایالات متحده باید به کشورهای دیگر در این مناطق مربوطه اجازه دهد که این روند را کاهش دهند و در واقع برای ثبات کشورهای گام بردارند.

جمهوریخواهان مانند **مسی** و **بیگ** باید مورد تقدیر قرار گیرند. محافظه کاران به اصطلاح که درباره بازی مسئولیت مالی بزرگ صحبت می کنند، باید اعتراف کنند که ماجراجویان سیاست خارجی در پی هدر دادن خون و گنج آمریکا اند. کافی است که بگوییم «ملت سازی» یک سرویس یا وظیفه غیر ضروری است (و غیرقانونی بودن برای راهپیمایی) و باید در مواقعی که بدهی ملی آمریکا به (27) تریلیون دلار نزدیک می شود و باید آمریکا بی ها به دلیل «COVID-19» که دچار مشکلات اقتصادی زیادی شده، یا روبرو میشود. قرنطین های مرتبط همانطور که **میلتون فریدمن** با حیرت مشاهده کرد، «هیچ ناها را رایگان وجود ندارد»، و هزینه های دفاعی نیز از این قاعده مستثنی نیست. آمریکا مشکلات داخلی بسیاری از قبیل آن دارد و به هیچ وجه موظف نیست به عنوان متولی جهانی در زمانی که زیرساخت های آن در حال نابودی است عمل کند و مردم از چشم انداز اقتصادی خود نگران هستند.

به احتمال زیاد افغانستان به زودی به تصویر تند آمریکا تبدیل نخواهد شد. در واقع، سیاستمداران فراخوان سختی خواهند گرفت. وظیفه نهایی تهیه قانون کار در خدمت مردم است، هرچقدر هم که اقدامات ضد و نقیض انجام شود. نکته ای پیش می آید که اولویت منافع مردم آمریکا، نه منافع صنعت دفاعی در میان است به همین دلیل، کاهش و انصراف از دفاع در عمده فروشی باید درست باشد. ما هرگز نباید در وهله اول درگیر این گشت و گذارهای (ملت سازی) باشیم، اما با یک همه گیر همه جانبه در صفحه ما زمان آن رسیده است که همه سربازان از این مناطق مهم به خانه برگردانده و در نیا زهای داخلی شرکت کنند. جمعیت آمریکا بی. D.C. باید از شکست جنگ افغانستان پاک شود و با اجازه عقب نشینی سریع، امور را درست بسازد.

----- **با تقدیم احترامات «2020-08-12»**

